

Arrest

nr. 47 350 van 23 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MOONS, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 september 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 september 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 februari 2010.

1.3. Op 6 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde het volgende:

U bezit de Syrische nationaliteit, bent geboren op 10 januari 1978 in het dorp Toukeh, nabij Amude. U bent een moslim en van Koerdische origine. U volgde onderwijs tot het derde jaar van het secundair maar behaalde het diploma niet. In 1996 begon u uw legerdienst en sloeg erin via een tussenpersoon een gemakkelijke plaats te krijgen bij het bustransport in Qameshli. Uw moeder heeft de Turkse nationaliteit en uw vader heeft de Syrische nationaliteit. Zelf deed u een aanvraag om de Turkse nationaliteit te bekomen maar u was al te oud om van dit recht te kunnen gebruik maken. Twee van uw zussen huwden in Turkije. Uw ouders, broers en uzelf wonen in verschillende appartementen en gebouwen in Qameshli die van uw familie zijn. U bent sinds 2004 gehuwd met de Syrische A. (...) A. (...) H. (...) en jullie hebben een zoon en een dochtertje. Uw gezin verblijft nog in uw appartement in Syrië en uw schoonvader woont momenteel bij hen in.

U bezit sinds kort een internetcafé in Qamishle maar gezien u weinig van computers kent, heeft u iemand aangeworven, Y. (...), die het voor u beheert. U kwam weinig in het internetcafé. Op 31 juli 2009 was u samen met uw werknemer in het internetcafé toen een Peugeot van de veiligheidsdienst stopte en naar u vroeg. De agenten eisten dat u het café sloot en met hen meekwam. U gaf Y. (...) de opdracht het café te sluiten en ging mee met de agenten. In het bureau van de veiligheid werd u er van beschuldigd Amerikaanse en Israëliëse websites te bezoeken en werd u gevraagd wat uw relaties met Koerdische partijen in Europa waren. U ontkende alle aantijgingen maar de veiligheidsdienst wilde u niet geloven. U werd vier of vijf dagen gefolterd en werd wakker in een hospitaal waar u werd bewaakt door een agent in burger. U was duizelig en had hoofdpijn. Uw vader kwam op bezoek en u hoorde de arts tegen hem zeggen dat u een röntgenfoto van uw hoofd moest laten nemen en dat de benodigde apparatuur daarvoor enkel in Aleppo of Damascus beschikbaar was. U vernam tijdens uw ondervragingen ook dat uw vrienden N. (...), J. (...) en S. (...) bij Koerdische partijen zaten, iets wat u nog niet wist. U bleef tot 14 of 15 augustus 2009 in het hospitaal. En mocht daarna naar huis. U mocht Qamishle echter niet verlaten tot de problematiek rond uw internetgebruik zou zijn opgeklaard door de veiligheidsdienst.

Op 24 of 25 augustus kwam uw vriend N. (...) u halen voor een korte wandeling. Jullie gingen koffie drinken en op dat moment belde uw echtgenote u om te zeggen dat uw werknemer, Y. (...), was langsgekomen met de boodschap dat er twee agenten naar het internetcafé gekomen waren om naar u te vragen. Y. (...) had hen echter verteld dat u niet meer was langsgekomen sinds uw arrestatie. Hij moest het café verlaten en de agenten verzegelden het. Daarna kwamen de agenten naar uw huis, zij doorzochten het zonder iets bezwarends te vinden en gaven een huiszoekings- en arrestatiebevel af. U dook onder bij een tante van N. (...). Op 27 augustus 2009 stelde N. (...) u voor aan een smokkelaar waarmee u de volgende dag naar Turkije vertrok. Vanuit Istanbul reisde u in een vrachtwagen naar Brussel, waar u op 7 september 2009 aankwam en u dezelfde dag vluchteling verklaarde.

U raadpleegde in Syrië lang voor uw arrestatie al een arts omdat u trillende vingers had. In de periode voor uw vertrek was u zeer moe en had u dikwijls last van duizelingen, hoofdpijn en soms van ongevoeligheid in de hand, ook uw been en pols waren zwak. In België werd een diagnose van, vermoedelijk, multiple sclerose gesteld en werd een interferonbehandeling opgestart (Rebif). U krijgt momenteel 3 injecties per week en wordt begeleid door een gespecialiseerde verpleegkundige. De arts zei u dat uw behandeling zowat €1800.00 per maand zou kosten en dat u moest stoppen met de inname van uw medicijnen uit Syrië, waaronder cortisone.

U vreest dat u bij terugkeer naar Syrië weer in de handen zal vallen van de Syrische autoriteiten en dat zulks nefast voor uw gezondheid zal zijn.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u tijdens uw gehoor bij het CGVS uw Syrische identiteitskaart en rijbewijs neer. Er werd door uw opvangcentrum ook een medisch attest van het Revalidatie & MS Centrum van Overpelt overgemaakt.

B. Motivering

Na uw gehoor van 17 februari 2010 op het CGVS dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend.

De reden daarvoor is dat u, wat betreft uw vrees voor vervolging door de Syrische autoriteiten, niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door u aangehaalde feiten die de grondslag vormen van uw vervolgingsvrees werkelijk hebben plaatsgevonden noch dat uw vrees voor vervolging gegrond is.

Er bestaat geen twijfel over het feit dat de Syrische autoriteiten internetactivisten viseert. De door u geschetste aanpak daarvan en uw reactie daarop is echter weinig waarschijnlijk en mist de nodige logische samenhang.

U stelde dat u weliswaar de eigenaar van het internetcafé was maar dat u weinig van computers kende. U had daarom iemand aangeworven om het internetcafé uit te baten en kwam er zelf zelden

(gehoor, p. 5, 8). Toch beweerde u bij herhaling dat u de enige geviseerde persoon was. Terwijl het uw werknemer, Y. (...), was die het internetcafé effectief uitbaatte en er dagelijks een twintig- tot dertigtal klanten kwam en terwijl de veiligheidsdienst de internetlijnen al een tijdje surveilleerden, zou enkel u zijn meegenomen, ondervraagd en gefolterd (gehoor, p. 7-8, 11). Nadat u was gearresteerd, keerde u naar eigen zeggen nooit meer terug naar het internetcafé (gehoor, p. 11). Toen de veiligheidsdiensten meer dan drie weken later uw winkel kwamen sluiten en een arrestatiebevel aan uw echtgenote voorlegden, ging uw werknemer weer vrijuit, dit ondanks het feit dat hij tegen de veiligheidsdiensten had gezegd dat u niet meer was teruggekomen (gehoor, p. 10). Het kan de Syrische veiligheidsdiensten nochtans niet zijn ontgaan dat de kans groter was dat uw werknemer, Y. (...), of uw klanten verantwoordelijk zouden kunnen zijn voor de ongewenste bezoeken aan verboden sites. Geconfronteerd met deze vaststellingen betreffende Y. (...) en uw klanten stelde u dat Y. (...) geen problemen had omdat hij immers slechts een werknemer was en stelde u dat u tijdens uw ondervragingen had gezegd dat het uw klanten moesten geweest zijn maar dat de veiligheidsdienst enkel zei dat de beschuldiging tegen u was (gehoor, p. 11). Deze verklaringen kunnen niet overtuigen. Het is weinig geloofwaardig dat de veiligheidsdiensten, die bekend staan voor hun efficiëntie en hun vele informanten, u dagenlang zinloos zouden folteren en niets zouden ondernemen tegen de personen die overduidelijk met een veel grotere waarschijnlijkheid verantwoordelijk waren voor het overschrijden van de rode krijtlijnen.

U stelde verder dat u Qamishle niet mocht verlaten, teneinde de nodige onderzoeken te laten doen in Damascus of Aleppo, tot de veiligheidsdiensten zeker waren dat u zuiver was (gehoor, p. 9). Het zou dan ook aannemelijk lijken dat u al het mogelijk zou doen om er voor te zorgen dat er vanuit uw internetcafé geen verboden websites meer zouden worden bezocht. Verrassend genoeg stelde u dat u nooit meer terugkeerde naar het internetcafé en geen enkele speciale maatregel nam om een herhaling van de situatie te voorkomen. De reden hiervan zou zijn geweest dat u enkel nadacht over uw gezondheidstoestand, u zou een oplossing zoeken als u beter was. Geconfronteerd met de incoherentie in uw verklaringen en meer bepaald met het belang van het voorkomen van nieuwe problemen met de veiligheidsdiensten omdat dit de enige mogelijkheid was om toegang te krijgen tot een medische behandeling, bleef u herhalen dat u eerst wou beter worden. U stelde zelfs, terwijl u eerst melding had gemaakt van het feit dat uw klanten mogelijk de bezoekers waren van de verboden websites, dat u er niet aan had gedacht dat uw klanten voor nieuwe problemen zouden kunnen zorgen. Moest u werkelijk in de gestelde situatie hebben gezeten kan worden verwacht dat u al het mogelijke zou hebben gedaan om uw problemen op te lossen en nieuwe problemen te vermijden zodat u toegang tot de vereiste medische zorg zou krijgen (gehoor, p. 11-12).

Uw verklaringen betreffende de kern van uw asielrelaas, namelijk dat u door de Syrische autoriteiten werd gearresteerd, gefolterd en wordt gezocht omwille van verboden internetactiviteiten, dat dit de oorzaak was van een verergering van uw aandoening en dat u omwille van deze problemen de toegang tot medische behandeling werd ontzegd, zijn niet overtuigend.

Het opgestuurde medische attest ondersteunt, in samenhang met uw verklaringen, uw bewering dat u een neurologische aandoening hebt, vermoedelijk multiple sclerose. Uit het attest blijkt niet hoe lang u al aan deze aandoening lijdt (volgens uw verklaringen al drie tot vier jaar en dus lang voor de aangehaalde vervolgingsfeiten) noch wat de oorzaak van deze aandoening zou zijn. In geen geval wordt door het document een relatie tot stand gebracht tussen de door u aangevoerde vervolgingsfeiten en uw aandoening.

Ter volledigheid werd overwogen of uw neurologische aandoening op zich in verband zou kunnen worden gebracht met een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie. Gezien u de aan uw internetcafé gerelateerde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt, kan immers geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van die feiten niet naar Damascus of Aleppo zou mogen reizen. U bevestigde dat uw familie op materieel vlak welstellend is en hield vol dat u enkel wegens de problemen met de autoriteiten het land verliet (gehoor, p. 12). Er konden uit uw verklaringen dan ook geen argumenten worden geput om te veronderstellen dat u, omwille van een reden gerelateerd aan de vluchtelingenconventie, een adequate behandeling van uw aandoening zou moeten ontberen.

Er kan dan ook slechts worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Aangezien u zich voor uw verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor uw aanvraag tot erkenning als vluchteling, dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Tot slot dient de aandacht er te worden op gevestigd dat, de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van

de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Het door u neergelegde rijbewijs en de door u neergelegde identiteitskaart kunnen deze beslissing niet in positieve zin beïnvloeden. Hoogstens ondersteunen zij uw identiteit, die in deze echter niet wordt betwist door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker is van mening dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Hij betwist dat het weinig waarschijnlijk is dat de veiligheidsdiensten hem zouden aanpakken en zijn werknemer gerust laten, en meent dat het gezien zijn gezondheidssituatie zeker niet incoherent is dat hij geen maatregelen genomen heeft om te verhinderen dat er nog verboden sites geraadpleegd werden in zijn internetcafé. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoeker kritiek uitbrengt op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) het weinig geloofwaardig is dat de veiligheidsdiensten hem dagenlang zouden folteren terwijl ze niets ondernemen tegen zijn werknemer of zijn klanten, van wie de kans groter is dat zij verantwoordelijk zijn voor de ongewenste bezoeken aan verboden sites, (ii) hij verrassend geen enkele maatregel nam na zijn vrijlating opdat er geen verboden websites meer zouden worden bezocht vanuit zijn internetcafé, (iii) er geen relatie is tussen de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten en zijn medische aandoening, (iv) er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij, omwille van een reden gerelateerd aan de vluchtelingenconventie, een adequate behandeling van zijn aandoening zou moeten ontberen, (v) de door hem ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van het vluchtelingenverdrag, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, en (vi) het door hem neergelegde rijbewijs en zijn identiteitskaart bovenstaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen wijzigen.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. Verzoeker verklaart Syrië verlaten te hebben uit vrees voor de veiligheidsdiensten die hem ervan beschuldigen Amerikaanse en Israëlische websites te bezoeken en hem verhoorden over zijn relaties met Koerdische partijen in Europa (gehoorverslag CGVS, p. 7). De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt (i) van de bewering dat hij eigenaar is van een internetcafé in Syrië, terwijl kan verwacht worden dat voor het opstarten van een dergelijke onderneming in Syrië verscheidene officiële documenten moeten ingediend worden om daarna een vergunning te verkrijgen, (ii) van zijn aanhouding op 31 juli 2009 en van zijn opname in het ziekenhuis omwille van foltering en aanleiding van deze aanhouding (gehoorverslag CGVS, p. 8-9), (iii) van zijn vrijlating op voorwaarde dat hij Qameshli niet mocht verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 9), en (iv) van een huiszoekings- en arrestatiebevel (gehoorverslag CGVS, p. 10-11).

Voorts is het merkwaardig dat de Syrische autoriteiten, waarvan geen twijfel bestaat dat zij internetactivisten viseren zoals verzoeker zelf beaamt, vanaf het ogenblik dat hij werd aangehouden niet meteen zijn vergunning afpakten en zijn café onvoorwaardelijk sloten, hetgeen logischerwijs zou gebeurd zijn ingeval ingelogd wordt op verboden websites al dan niet door zijn klanten. Verzoekers verweer dat enkel hij gevisieerd werd omdat hij het, door het ter beschikking stellen van een internetwinkel, mogelijk maakte voor zijn werknemer en de klanten om allerlei websites op anonieme wijze te bezoeken, is niet ernstig aangezien verwacht kan worden dat de veiligheidsdiensten eveneens de personen die de sites bezoeken en er derhalve oppositieactiviteiten op na houden, zouden viseren. Dat ze de bezoekers van de bewuste websites zouden ongemoeid laten, is dus allerm minst logisch. De bewering dat hij afkomstig is van een welstellend milieu en dat het algemeen geweten is dat het juist de middenklasse is die gevisieerd wordt door de autoriteiten, doet hieraan geen afbreuk, en is overigens een blote bewering.

Ook verzoekers betoog dat hij, nadat hij werd vrijgelaten, geen stappen heeft ondernomen teneinde orde op zaken te stellen in verband met het internetcafé omdat hij ernstig ziek was, wijst nogmaals op het ongeloofwaardig karakter van het opgediste verhaal, vermits verzoeker zijn werknemer die hem verscheidene keren bezocht, uit voorzorg had kunnen opdragen (voorlopig) het café te sluiten, zodat hij de nodige medische verzorging kon verkrijgen in Damascus en Aleppo. Indien verzoeker zo ernstig ziek was kan er eveneens vanuit gegaan worden dat ook zijn vader, die hem uit de handen van de veiligheidsdiensten haalde, volgens verzoeker zijn verklaringen, het initiatief zou hebben genomen om een oplossing te vinden.

Bovendien is het merkwaardig dat verzoeker op de informatie van de interviewer tijdens het gehoor, namelijk "De reden dat ik dat vraag is omdat de Syrische wet dat verplicht om de namen te noteren, de laatste jaren toch", antwoordt dat "de werknemer (...) de klanten (kende) en (hij) daarom niet vroeg dat ze zich registreerden". Een dergelijk antwoord doet vermoeden dat verzoeker niets afweet van de wetgeving in verband met het openhouden van een internetcafé in Syrië. Het is tevens merkwaardig dat verzoeker bijna één jaar na zijn vlucht, tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, geen verdere toelichting kan verschaffen hoe de zaken er thans voor hem voorstaan en niet verder komt dan de verklaring "toen ik hier was zeiden ze me dat de veiligheidsdiensten drie vier keer naar me komen vragen waren". Gelet op deze vaststellingen samen met het gebrek aan begin van bewijs van verzoekers relaas is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten vanwege de Syrische autoriteiten. Verzoeker toont derhalve ook niet aan dat de in België vastgestelde diagnose van multiple sclerose veroorzaakt is door het optreden van de Syrische veiligheidsdiensten. De ingeroepen medische overwegingen ressorteren niet onder de beoordelingscriteria voorzien bij artikel 1, A (2), van het vluchtelingenverdrag vermits verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hem medische verzorging zou worden ontezegd in zijn land van herkomst.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen.

2.6. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker met de bewering "*dat hij, gelet op de antecedenten en het feit dat hij zijn land ontvlucht is om politiek asiel aan te vragen, bij zijn terugkeer zeker zal blootstaan aan bijzondere gevaren, dewelke hem zeker schade zullen berokkenen*", verzoekt om de subsidiaire bescherming en zich hierbij beroept op dezelfde elementen dan zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat uit bovenstaand onderzoek blijkt dat aan de door verzoeker aangebrachte vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, en hij ook niet heeft aangetoond niet te kunnen rekenen op de nodige verzorging in zijn land van herkomst voor de in België vastgestelde ziekte.

2.7. Verzoeker voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS